

«Οι Μικρές Άλεπούδες» της Αμερικανίδας Λίλιαν Χέλμαν, που έπαιξε ο θίασος Κατερίνας, φανερώουν τεχνίτη έμπειρον, φτασμένο σε απόλυτη κυριαρχία των τεχνικών του μέσων. Η διαγραφή των χοράχτηρων είναι δοσμένη μιστορικά. Βγαίνουν έτσι από κοινωνική παρατήρηση, που φτάνει σε αντικείμενη αλήθεια. Πουθενά δεν ανακατεύεται στις κουβέντες τους ή φωνή της δραματογράφου, γιατί στέκεται αυτή στο περιθώριο, περιορισμένη να κοιτάζει τα πρόσωπά της με μάτια ψυχρού παρατηρητή. Έτσι, δέ βρίσκει γι' αυτά έλεος. Καμιά συμπόνια δεν την οδηγεί να ξεχωρίσει μέσα στην ψυχή τους μιά σπίθα κόν ανθρώπιδς. Αύτος ο στεγνός νατουραλισμός-απλώνει μιά βωριά σκοτεινιά ο' έλο το έργο. Δεν ξανοίγεις πουθενά κανένα φώς. Κι' αν φανερώνεται σε μερικά πρόσωπα κάποιο ανάδεμα καλωσύνης, πνίγεται κι' αυτό από τον άχόρταγον έγωισμό των άλλων. Μά το κάτω-κάτω τί λόγο έχει δη τούτ' ή σκοτεινιά; Κι' αν ή τέχνη δέν μπορεί να μάς αποκαλύψει κάποιο βαθύτερο νόημα στη ζωή, που να την κάνει αξια για να τή ζούμε, τότε ποιά είναι ή δικαίωση της; Και σήμερα μάλιστα!

Έτσι ένα μόνο δικαιολογητικό απομένει για το διάλεγμα του έργου αυτού: Το έξαιρετικό ανέβασμά του από τον θίασο Κατερίνας. Η ίδια έκλασε άριστουργηματικά έναν ρόλο τόσο διαφορετικόν από κάθε πρώτευτηνή δημιουργία της. Θά μπορούσαμε να πούμε κι' από την Ιδιοσυγκρασία της όλότελα ξένον. Μας φανερώνει έτσι, με άναπάντεχον τρόπο άλλη μιά φορά, πόσο πολύκλαδο είναι τό ταλέντο της. «Αξιοί» συμπαραστάτες της σταθήκαν κοντά της ο Γιώργος Πακάς κι' ο Άποστολίδης. Μάκε' όλ' οι άλλ' ήθοσοιοι. Κι' αν άκουγόταν κάποτε κανέναν παράφωνον τόνοσ από τούς

νεότερους και περισσότερο από την Μ. Γιαννακοπούλου, έσβηνε κι' αυτός μέσα στις άρμονικές συγχορδίες που ξετόλιγε ή μαεστρική μπαγκέτα του Κούν.